

POST!

WIM + DANIELLE DE KEIJZER

“HOOP
VOOR MENSEN
IN MOEILIJKE
OMSTANDIG-
HEDEN”

LIEVE VRIENDEN, FAMILIE EN BELANGSTELLENDEN,

Zij keken omhoog naar ons, wij naar beneden naar hen. Het is 10 mei, ongeveer zeven uur 's avonds en we zijn samen met Lias en Amel de nacht ervoor aangekomen in Manaus, een dampend hete miljoenenstad midden in het Amazonegebied. We zijn in het kindertehuis Nacer voor de eerste echte ontmoeting met de zusjes Júlia en Ludmila, onze adoptiekinderen. Ze hebben hun mooiste kleren aangetrokken, zich opgemaakt en hand in hand komen ze het zaaltje inlopen waar wij zenuwachtig op hen zitten te wachten. Door de videomeetings kennen we hen al een beetje maar dit is anders. Iets wat we nog niet goed hadden kunnen inschatten was hun lengte en dat was wederzijds. Na dit eerste wat onwennige maar bijzondere moment laten ze ons het kindertehuis zien en breekt het ijs al snel. De dag erop mogen Júlia en Ludmila met ons mee naar ons tijdelijke appartement en daarna gaan we naar een shopping voor een ijsje. De volgende dag komen ze al bij ons wonen. Dit is een moment waarop we ons ten volle realiseren dat ons gezin nooit meer hetzelfde zal zijn. In hetzelfde weekend was het al gelijk moederdag, We vonden het wel spannend hoe ze hier mee om zouden gaan. Dat ging heel relaxed, Wim had een vergaderingetje gedaan met de kinderen en vooral Júlia en Ludmila hadden veel ideeën: een ontbijt bij het zwembad, mamma hoeft niet te koken, cadeaus en een verrassingsactie.

De volgende drie weken zijn van intensieve kennismaking, meedraaien in de routine van de meisjes, naar school brengen, een eigen routine vormgeven en ook van afscheid nemen. Afscheid van pleegouders, op twee scholen, van het lievelingspark en van de kinderen en het team in het kindertehuis. We genieten met zijn allen enorm van het zwembad dat bij het appartementencomplex hoort – zwemmen blijkt een goede manier te zijn om op een ontspannen manier te connecten. In de laatste dagen genieten we nog van het oerwoud in het Amazonegebied en wat toeristische attracties. Met zijn zessen keren we daarna terug naar ons huis. Júlia ging voor het eerst met het vliegtuig wat natuurlijk ook gelijk weer een ervaring was. Gelukkig zijn ze beide niet bang uitgevallen.

Inmiddels wonen de meisjes nu al bijna 4 maanden bij ons, gaan ze naar school en draaien mee in ons gezin. Het zijn bijzonder intensieve maanden, iedere dag zijn er uitdagingen maar we genieten er meestal van en zijn dankbaar voor de vooruitgang die we steeds mogen zien! We zijn ook enorm blij met de inzet en betrokkenheid van Lias en Amel in dit proces.

Datzelfde geldt voor de tijd van voorbereiding die we hebben konden hebben. Vooral Daniëlle heeft veel geleerd en gelezen over adoptie, wat voor gedrag te verwachten is. Dit helpt om veel situaties beter te begrijpen en daar niet van te schrikken.

Deze week moest ik lachen (wel vaker trouwens), in voorbereiding op de onafhankelijkheidsdag van Brazilië werd op school het volkslied van ons dorp Ritápolis ingestudeerd. Thuis werd luidkeels en vol overtuiging gezongen dat ze behoorden bij het volk van Ritápolis en dat hun lokale held de grootste

held van Brazilië is. In het eerste stuk zit ook nog wel een waarheid. De zusjes zijn geweldig goed opgevangen in de dorpsgemeenschap. Ze worden positief behandeld, mensen vinden het mooi, op school gaat het goed en ze hebben al veel vriendjes en vriendinnen gemaakt.

In de nieuwsbrief van januari schreven we over de vele extra kosten die samenhangen met de adoptie. We zijn enorm blij en dankbaar dat er ruimschoots in alles is voorzien!

Al snel zat Wim weer in het vliegtuig, nu naar Nederland. Op 12 juli studeerde Evie af op de Christelijke Hogeschool in Ede voor haar opleiding Social Work. Het was onze wens dat één van ons bij dit belangrijke moment kon zijn. Het was niet eenvoudig om thuis weg te gaan omdat Júlia en Ludmila nog maar net bij ons waren en we midden in een gewenningsproces zaten. Maar wat was het mooi om Evie te zien stralen als nu afgestudeerde en wat zijn we trots op haar. In vier jaar afgestudeerd, in een voor haar nieuw land, een nieuw schoolsysteem, gedeeltelijk tijdens een pandemie en ook nog eens met prachtige cijfers en beoordelingen!

Wim kon de 10 dagen dat hij in Nederland was ook nog besteden aan het maken van contacten voor Água Viva. Zo was hij bij de organisatie Wilde Ganzen in Amersfoort. Ze zijn al een partner van Água Viva voor de bouw van het kantoor. Ook kon Wim een heel mooi gesprek hebben bij EO Metterdaad in Hilversum om het werk van Água Viva te presenteren en de mogelijkheid te onderzoeken voor een reportage over het werk met verslaafden.

Op de terugreis van Wim naar Brazilië konden pa en ma de Keijzer meereizen. Ze hadden de wens om nog een keer naar Brazilië te komen en ook hun nieuwe kleinkinderen te leren kennen. Bijna een maand waren ze bij ons, waar we met elkaar erg van genoten hebben, het waren kostbare momenten. We vinden het erg dapper dat ze dit op hun leeftijd nog aandurfden! In de laatste week van hun verblijf kwam Noah samen met zijn vriendin Deborah ook en waren we met zijn tienden. In de gesprekjes aan tafel liepen Nederlands en Portugees door elkaar heen. Voor spelletjes heb je niet zoveel taal nodig, die werden dan ook veelvuldig gespeeld. Voordat Noah en Deborah weer teruggingen naar Nederland konden we met elkaar een paar heerlijke dagen in Rio de Janeiro doorbrengen. Op de eerste dag bracht Wim een bezoek aan een enorm gevangeniscomplex. Daar bezocht hij namens de Nederlandse stichting Epafras vier Nederlandse gevangenen om met hen te spreken en hen te bemoedigen. Hij neemt dan altijd een pakket van persoonlijke verzorgingsmiddelen mee. Dat klaarmaken is altijd een heel ritueel, om te voldoen aan de eisen van de gevangenis. Dit keer hielp Lias mee.

Júlia kon voor het eerst zwemmen in de zee, zout water proeven (Ludmila was al eens aan zee geweest). We brachten met elkaar een bezoek aan een museum. Het was ook mooi om te zien hoe Júlia en Ludmila opkeken naar hun grote broer, die al auto mocht rijden.

Wat zijn we ook nog steeds heel blij en dankbaar met ons (Airbnb)appartement waardoor we goed familie en gasten kunnen ontvangen.

Het begon me toch te benauwen. In geloof waren we in maart dit jaar gestart met de grondwerkzaamheden voor de nieuwbouwprojecten. Onze buurman Edivaldo die deze werkzaamheden uitvoerde had voor de start gezegd: "Laten we maar gewoon beginnen, de betaling komt later wel, ik weet voor wie ik werk". Hij bedoelde daarmee dat hij weet dat we betrouwbaar zijn en er van uitging dat we wel zouden betalen (wat niet altijd het geval is in Brazilië). Maar de machineuren begonnen steeds meer op te lopen, de kosten van de machine per uur waren niet gering en het einde van het werk was nog niet in zicht. Ik had er een paar dagen extra voor gebeden en toen ik op die morgen bij Edivaldo, de grondwerker was, vroeg hij of wij geen huisje aan hem konden verhuren omdat zijn zwager onderdak nodig had en hij niet wilde dat hij bij hem en zijn vrouw ging inwonen. Ik vertelde hem dat we de huisjes niet meer verhuurden omdat we een besluit hadden genomen om ze te gaan verkopen. Hij vroeg: "Wil

je er niet één aan mij verkopen?" Dat wilden we wel. De volgende dag vroeg hij: "Wil je er niet nog één verkopen?" De huisjes liggen namelijk aangrenzend aan zijn achtertuin. Na wat gedacht en onderhandeld te hebben kwamen we daar ook uit. Dat betekende dat in één klap alle grondwerkzaamheden betaald waren en we nu nog een restbedrag van Edivaldo moeten krijgen. We danken God voor deze prachtige oplossing! Edivaldo wist voor wie hij werkte maar wij ook! Inmiddels zijn de grondwerkzaamheden helemaal afgerond, er is een nieuwe weg aangelegd en alle plateaus voor de toekomstige gebouwen zijn klaargemaakt. Een enorme transformatie. We verwachten binnenkort de bouwvergunning voor het kantoor te krijgen en daarna zo snel mogelijk te starten met bouwen. Verschillende ingenieurs zijn op vrijwillige basis bezig om werktekeningen te maken en de nodige berekeningen. Ondertussen is vooral Wim bezig om fondsen te zoeken voor nieuwe etappes. In geloof gaan we door!

HET "GEWONE" LEVEN

Het klinkt een beetje raar, maar het gewone leven gaat ondertussen ook nog gewoon door tussen de adoptie, de reizen en de bezoeken door. Het gewone leven betekent voor Wim op kantoor werken, wekelijks een trainingsmoment verzorgen voor de gasten over communicatie en assertiviteit, één of twee keer per week preken, helpen in de kerkdiensten, Júlia en Ludmila naar Jiu Jitsu brengen, Lias en Amel naar de jeugdgroep in de stad brengen en nog veel andere dingen. Hij geniet deze tijd extra veel van paardrijden omdat dit een moment van ontspanning is. Ook Júlia en Ludmila vinden paardrijden leuk en willen dat graag leren.

Bij het "gewone leven" van Danielle horen koken, kleren wassen, Júlia en Ludmila helpen met huiswerk en extra lessen om hun achterstanden in te halen, Pilates oefenen om haar rug zoveel mogelijk gezond te houden, de laatste tijd veel dokters en tandartsbezoeken. Op de verjaardag van Ludmila brak Julia haar arm. Bij Água Viva verzorgt Danielle nog steeds een muziekactiviteit en een creatieve activiteit. In de kerk doet ze vaak samen met Lias de worship.

TOT SLOT

We zijn blij jullie weer even flink te hebben kunnen bijpraten. De afgelopen maanden waren zo intensief en bijzonder, met heel veel gebeurtenissen en verschillende onderwerpen dat we er wel drie brieven mee zouden kunnen volschrijven.

We danken voor je steun, gebed, aandacht en aanmoediging en blijven daar ook graag op rekenen.

Voor het einde van het jaar hopen we nog een nieuwsbrief te schrijven. Tot snel!

*Wim en Danielle
& kinderen*

CONTACT INFORMATIE

LIAS' KLEUR
INSPIRATIE
VOOR DEZE
NIEUWSBRIEF

E-mail: wim.danielle@gmail.com
Weblog: <http://volgdekeijzer.wordpress.com>
Adres: Travessa Belo Horizonte, 55 –
Ritópolis – Minas Gerais –
CEP 36335-000
Telefoon: 0055 32 98808 5700(Wim) of
0055 32 98806 8987(Daniëlle)

Skype: wimendanielle
Facebook: www.facebook.com/wim.danielle

Nieuwsbrieven

Yvonne Dubbelman, 06- 25437594
of per e-mail: yvholsappel@kpnmail.nl

Giften voor

Wim en Danielle persoonlijk:

Rekeningnummer NL37INGB0004891646
t.n.v. Stichting Christengemeente in
Hardinxveld-Giessendam,
LET OP: o.v.v. 'zendingwerk Brazilië'

Giften voor het werk van

Obras Sociais Água Viva:

NL72ABNA0405954352
t.n.v. Stichting Aqua Viva te Geldermalsen